

พระราชกฤษฎีกา

การทำสำมะโนประชากรและเคหะ

พ.ศ. ๒๕๓๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒

เป็นปีที่ ๔๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรทำสำมะโนประชากรและเคหะทั่วราชอาณาจักร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ. ๒๕๐๘ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาทำ
สำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. ๒๕๓๒”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้มีอายุสิบ

มาตรา ๔ ให้สำนักงานสถิติแห่งชาติทำสำมะโนประชากรและ
เคหะ เพื่อทราบสถิติเกี่ยวกับจำนวนประชากรและเคหะ รวมทั้งราย
ละเอียดเกี่ยวกับประชากรในเรื่องเพศ อายุ สัญชาติ สถานที่เกิด การ
ศึกษา สถานภาพสมรส จำนวนบุตร จำนวนที่อยู่อาศัย การเคลื่อนย้าย
ถิ่นที่อยู่ ลักษณะในทางเศรษฐกิจ ตลอดจนลักษณะและสภาพการอยู่
อาศัยของประชากรในแต่ละท้องถิ่น เพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนา
ท้องถิ่นและกำหนดแนวนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ
ประเทศ และเพื่อให้ประกอบการวางแผนงานบริหารของหน่วยงานต่าง ๆ
ทั้งของรัฐและของเอกชน

มาตรา ๕ เขตท้องที่ที่จะทำสำมะโนประชากรและเคหะได้แก่
ทุกเขตท้องที่ที่พระราชอาณาจักร

มาตรา ๖ ให้เจ้าบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ซึ่ง
อยู่ในเขตท้องที่ตามมาตรา ๕ เป็นผู้กรอรายการในใบแบบและใบกำหนด
ข้อมูล

มาตรา ๑ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจาก
สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี จะทำสำมะโนประชากรและเคหะ
ทั่วราชอาณาจักร เพื่อทราบสถิติเกี่ยวกับจำนวนประชากรและเคหะ รวมทั้งราย
ละเอียดเกี่ยวกับประชากรในเรื่องเพศ อายุ สัญชาติ สถานที่เกิด การศึกษา
สถานภาพสมรส จำนวนบุตร จำนวนที่อยู่อาศัย การเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ ลักษณะ
ในทางเศรษฐกิจ ตลอดจนลักษณะและสภาพการอยู่อาศัยของประชากรในแต่ละ
ท้องถิ่น เพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นและกำหนดแนวนโยบายใน
การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และเพื่อใช้ประกอบการวางแผนงาน
บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐและของเอกชน จึงจำเป็นต้องตราพระราช
กฤษฎีกา